

Sygn. akt (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...)

Sąd Rejonowy (...) VI Wydział Karny

Przewodniczący SSR Dominika Hrehorowska

Protokolant sekretarz sądowy Iwona Maciąg-Głębica

przy udziale Prokuratora – I. T.

po rozpoznaniu dnia (...) roku sprawy

M. U., syna M. i O. z domu D.,

urodzonego (...) w L.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2013 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” posługując się nickiem (...) wprowadził w błąd M. W. odnośnie zamiaru i obietnicy sprzedaży butów marki (...) przez co doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 114 zł. na szkodę w/w pokrzywdzonej

tj. o przestępstwo z art. 286§ 1 kk

1. uznaje oskarżonego M. U. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności
2. na mocy art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 114 (sto czternaście) złotych;
3. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. C. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i 60/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
4. na zasadzie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy (...) ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2013 roku w R. pokrzywdzona M. W. przeglądała oferty na portalu (...) (...), na którym znalazła interesującą ją ofertę sprzedaży butów marki (...). Sprzedający - oskarżony M. U. używał nicku (...) i podawał się za M. P. zamieszkującego w L. przy ul. (...). Oskarżony wskazał M. W. nr rachunku bankowego, na który miała wpłacić należność za buty i przesyłkę. Pokrzywdzona rozpoczęła elektroniczną korespondencję z oskarżonym, który obiecał jej niezwłocznie przesłać buty będące przedmiotem transakcji po dokonaniu przez nią przelewu. Pokrzywdzona w dniu 16 marca 2013 r. dokonała zapłaty na wskazany przez oskarżonego rachunek bankowy kwoty w łącznej wysokości

114 zł., która obejmowała należność za buty w wysokości 99 zł. i opłatę za przesyłkę. Dzień po tym jak pokrzywdzona dokonała przelewu konto oskarżonego zostało usunięte i jego kontakt z pokrzywdzoną się zakończył. Pokrzywdzona nie otrzymała przesyłki z butami ani nie uzyskała zwrotu kwoty 114 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: M. W. k. 1-2, 143 oraz na podstawie dokumentu w postaci: informacji (...) Bank (...) k. 4, korespondencji mailowej k. 5 – 8, informacji V.pl k. 16-18, informacji bankowej k. 28-30, fragmentarycznie na podstawie wyjaśnień oskarżonego k. 69-72, 164.

Oskarżony M. U. figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba karana.

Oskarżony M. U. jest kawalerem ojcem jednego dziecka, o wykształceniu podstawowym.

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając jednak na pytania wskazał min., iż wysłał buty pokrzywdzonej, jednakże nie posiada dowodu ich przesłania. Wskazał także że posiadał nick (...) i prowadził sprzedaż przez Internet.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na miano wiarygodnych jedynie w niewielkiej części. Sąd przyznał walor wiarygodności jego wyjaśnieniom w zakresie, w którym wskazuje, iż posiadał nic o nazwie (...) i konto w banku (...) S.A. Powyższe twierdzenia znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, co pozwoliło na pozytywne zweryfikowanie wypowiedzi oskarżonej w tym zakresie. W pozostałym zakresie, Sąd nie dał wiary jego wyjaśnieniom. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazuje, iż wysłał buty pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu całkowicie irracjonalne nielogiczne są wyjaśnienia oskarżonego wskazującego na przeszkody uniemożliwiające mu przedstawienie dowodu nadania przesyłki w postaci zakupionego przez pokrzywdzoną towarów. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą również stanowcze i konsekwentne zeznania świadka M. W.. Zeznania w/w świadka są rzetelne, spójne i logiczne. Brak było jakichkolwiek podstaw, by kwestionować zeznania w/w.

Przebieg zdarzenia Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka M. W. oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Ujawnione w toku postępowania dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne. Autentyczność pochodzenia i prawdziwość treści tych dokumentów nie budziła wątpliwości, a informacje w nich zawarte znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, tj. w zeznaniach świadka.

Opierając się na powołanym wyżej materiale dowodowym Sąd uznał za udowodnione, że w dniu 16 czerwca 2013 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” posługując się nickiem (...) wprowadził w błąd M. W. odnośnie zamiaru i obietnicy sprzedaży butów marki (...) przez co doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 114 zł.

Postępując w ten sposób oskarżony wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Przy analizowaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, Sąd stosował dyrektywy art. 115 § 2 kk bacząc w szczególności na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywację sprawcy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd wzięwszy pod uwagę naganne zachowanie M. U., określił go jako znaczny. Zważyć bowiem należy, iż oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym godził w dobro jakim jest własność (kierując się przy tym motywacją nieznajdującą usprawiedliwienia, a to chęcią uzyskania korzyści).

Oceniając stopień winy oskarżonego, Sąd wziął pod uwagę fakt, iż jest on osobą dorosłą, w pełni poczytalną. Można oskarżonemu zarzucić, że w czasie swego karalnego i bezprawnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej, mimo że możliwość taka istniała. Wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu przesądza o jego karygodności.

Zachowanie oskarżonego nakierowane było na określony cel, jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej oskarżony obejmował w momencie podejmowania działania zarówno cel działania,

jak i sposób działania zmierzającego do zrealizowania celu. Strona podmiotowa przestępstwa z art. 286 § 1 kk, nacechowana jest chęcią popełnienia czynu zabronionego.

Występek z art. 286 § 1 kk ma miejsce, gdy sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo przypisane oskarżonemu cechuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu na wskazanym wyżej poziomie w połączeniu z uprzednią karalnością oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu nakazywało orzeczenie kary sześciu pozbawienia wolności.

Jakkolwiek kara w takim wymiarze uprawniała do rozważenia przesłanek dla jej warunkowego zawieszenia, to oczywistym jest, że oskarżony na dobrodziejstwo o takim charakterze nie zasługuje. Popełniając ponownie przestępstwo, pomimo uprzedniego skazania za przestępstwo podobne, oskarżony jednoznacznie okazał, iż jego negatywna społecznie postawa wobec dobra chronionego prawem, ujawniona w niniejszym postępowaniu, nie jest przypadkowa, lecz ma charakter trwały. Oskarżony otrzymał w przeszłości ostrzeżenie w postaci uprzedniego skazania, a mimo to ponownie naruszył normę karną. Nie dopełnił zatem wymogów, które stawia się osobom skazanym. Lekceważąc wcześniejsze skazanie oskarżony zawiódł szczególne oczekiwania jakie stawia się wobec osób wcześniej karanych. W tym stanie rzeczy niepodobna przyjąć, że kara warunkowo zawieszona zapobiegłaby ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego.

Niezależnie od braku pozytywnej prognozy zachowania oskarżonego podkreślić należy, że celem orzeczonej kary jest nie tylko wychowawcze oddziaływanie na samego oskarżonego, ale, co równie ważne, osiągnięcie celów w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczona kara winna być dla sprawcy dolegliwa kształtując w nim przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw, a jednocześnie ma stanowić jednoznaczny sygnał dla środowiska sprawcy, że czyny o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, skutkują koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności, a więc poniesienia kary, która w sposób najdalej idący ingeruje w wolność jednostki. Zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary rodziłoby przekonanie o braku realnej represji dla sprawcy za czyn wysoce społecznie szkodliwy i jako takie stanowiłoby rozstrzygnięcie demoralizujące.

Sąd na zasadzie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 114 złotych.

Oskarżony korzystał z udzielonej z urzędu pomocy prawnej adw. A. C. Koszty obrony nie zostały opłacone, a zatem sąd na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził na rzecz udzielającego jej adwokata kwotę wynikającą z § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Sąd na zasadzie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.